

M. Tapernoux

De Heilige van God

'Naar wie zullen wij toe gaan? U hebt woorden van eeuwig leven. En wij hebben geloofd en erkend dat U de Heilige van God bent.'

Johannes 6:68-69

Onze harten vloeien over van lof en dank, als we eraan denken Wie Christus voor ons is en wat Hij voor ons heeft verworven door Zijn verzoeningswerk. Alle geestelijke zegeningen waarmee wij gezegend zijn in de hemelse gewesten in Christus, en het heerlijke deel dat wij tot in eeuwigheid zullen genieten. Maar deze blijdschap mag ons niet uit het oog doen verliezen, Wie Christus is voor God. Het gebrek hieraan wordt gemerkt in onze eredienst. Wij vermelden graag de gunstbewijzen van de Heere en Zijn roemrijke daden ten opzichte van onszelf, maar dikwijls veronachtzamen wij aan God Zijn voedsel, Zijn brood aan te bieden: namelijk Wie Christus is voor Hemzelf.

Zelfs als wij de diepten hiervan niet kunnen peilen, ontvouwt het Woord voor de ogen van het geloof heerlijkheden met een onvergelijkelijke schittering. Deze heerlijkheden hebben vooral betrekking op Wie de Heilige van God (Joh. 6:68) was voor Zijn Vader als Mens hier op aarde en daarna toen Hij Zijn leven gaf op het kruis. Maar de Geest laat ook op andere plaatsen in de Schrift schitterend licht vallen op de relatie tussen de Vader en de Zoon vóór de vleeswording alsmede in de tegenwoordige tijd en in de eeuwigheid.

Vóór de tijden van de eeuwen

Wat de voorbije eeuwigheid betreft (2 Tim. 1:9), wordt de sluier iets opgelicht in Spreuken 8 en Psalm 40. Deze teksten tonen ons iets van de goddelijke

genegenheden en de volmaakte gemeenschap tussen de Vader en de Zoon van alle eeuwigheid. Christus was toen als de Wijsheid bij de Vader. Hij was een troetelkind bij Hem, Hij was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde Zich verheugend voor Zijn aangezicht (Spr. 8:30). Hij was *'de eniggeboren Zoon die in de schoot van de Vader is'* (Joh. 1:18).

Meer dan de heerlijkheid van die heilige plaats, wordt hier de goddelijke liefde voor onze harten geplaatst. Een onuitsprekelijke liefde, die de Zoon toch eenmaal aan zondaars ging openbaren. De naam 'Zoon van God', die aan Christus wordt gegeven, vertolkt die intieme relatie. Hij was van alle eeuwigheid één met de Vader. Maar het drukt ook uit de volmaakte gelijkheid van Zijn natuur met God de Vader. De Vader en de Zoon zijn samen verenigd door een goddelijke oneindige liefde.

Aan het einde van Zijn loopbaan herinnert de Heer Jezus aan die eeuwige liefde, waarvan Hij het Voorwerp was: *'U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld'* (Joh. 17:24). Wat Hem betreft, Hij verheugde Zich altijd voor Gods aangezicht. De wederkerige liefde van de Zoon was de onuitputtelijke bron van verrukking voor het hart van de Vader. Christus getuigt hier ook van vóór het kruis, waar Hij het allerhoogste bewijs ervan zou geven: *'maar opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden'* (Joh. 14:31).

De goddelijke genegenheden worden geopenbaard en vertolkt door de volmaakte gemeenschap tussen de Vader en de Zoon:

- op een zichtbare wijze in het scheppingswerk aan de ene kant;
- op een onvergelijkbaar heerlijker wijze in het verlossingswerk aan de andere kant.

Wat de schepping betreft, wordt Christus voorgesteld als de 'Kunstenaar' of de 'Handwerksman' van God ¹ op het ogenblik dat het heelal uit het niets tevoorschijn werd gebracht. Andere teksten bevestigen de scheppingskracht van de Zoon van God, Die handelde in volmaakte gemeenschap met de Vader (Joh. 1:3; Kol. 1:15-16; Hebr. 1:2). Dezelfde eenheid wordt duidelijk bij het verzoeningswerk, dat de Zoon moest volbrengen in de *volheid van de tijd* (Gal. 4:4).

Psalm 40 verhaalt het onderhoud dat plaatsvond tussen de Vader en de Zoon, in het ontoegankelijke licht, voorafgaand aan Christus' komst op aarde. God sprak Zijn

¹ Zie de noot bij Spreuken 8:30 in de zgn. Darby vertaling. Daar staat: 'toen was ik een troetelkind' of 'toen was ik een kunstenaar'. Het Hebreeuwse woord 'amown' is verbonden met 'aman' kunstenaar, zie Hooglied 7:1.

misnoegen uit over de offeranden die onder de wet werden geofferd, en de Zoon trad vrijwillig naar voren en verklaarde: *'Toen zei Ik: Zie, Ik kom, in de boekrol is over Mij geschreven. Ik vind er vreugde in, Mijn God, om Uw welbehagen te doen; Uw wet draag Ik diep in mijn binnenste'* (Ps. 40:8-9; Hebr. 10:6-7).

De Heilige Geest openbaart zo van tevoren al wat Christus zou uitspreken, toen Hij in de wereld kwam. Het doel van Zijn komst als Mens op aarde was de offerande van Zichzelf om de wil van de Vader te volbrengen. Die wil was voor altijd de kwestie van de zonde op te lossen, opdat schuldige mensen gered, gerechtvaardigd en verheerlijkt konden worden. Hij nam in vernedering de positie als gehoorzame Mens in: *'U hebt Mijn oren doorboord'*.² Dat houdt in volgens de Septuaginta: *'U hebt Mij een lichaam toebereid'*. Christus was gehoorzaam tot de dood aan het kruis. Hij werd Mens om God te verheerlijken en zondaars te redden, dat was het grote onderwerp van de eeuwige raadsbesluiten opgetekend in de boekrol.

Over het volbrengen van die raadsbesluiten spraken de Vader en de Zoon in de eeuwigheid, in een volmaakte eenheid van gedachten. *'Ik en de Vader zijn één'*, heeft de Heer Jezus gezegd (Joh. 10:30). God heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven, en Christus heeft Zichzelf voor ons overgegeven (Joh. 3:16; Ef. 5:2). We vinden in de uren die aan het offer van Izak voorafgaan een treffend beeld van deze eenheid van gedachten en handelen. Twee keer wordt van Abraham en Izak gezegd dat zij beiden tezamen gingen (Gen. 22:6, 8). Wat een onuitsprekelijke voldoening ondervond de Vader, doordat de Zoon reeds vóór de vleeswording het vaste besluit had genomen om heel Gods wil op aarde te volbrengen! Maar wat een voorrecht is het voor ons om dit heel intieme gesprek te mogen horen, waarbij onze geliefde Heiland Zich in de schoot van de Vader bereid verklaarde de heerlijkheid van de hemel te verlaten om op aarde het verzoeningswerk te volbrengen.³

In Vaders schoot, Zijn Veelgeliefde,
Die Hem verheugde te allen tijd,
was U met Hem steeds één in liefde
en één in macht en heerlijkheid.

² Statenvertaling. NBG zegt: *'Gij hebt mij geopende oren gegeven'*.

³ Uit de bundel 'Hymnes et cantiques': Lied 44 vers 2; door Adrien Ladrerie 1825-1902.

Die glorie – wie kan dat doorgronden –
verwisselde U voor hoon en spot
in deze wereld vol van zonden,
om hier te sterven, Lam van God! ⁴

In de voleinding van de eeuwen

De toewijding van Christus aan de wil van God werd ten volle zichtbaar door Zijn volmaakte gehoorzaamheid in Zijn leven op aarde (Hebr. 9:26). Maar op het kruis bereikte die toewijding zijn hoogste uitdrukking. Als wij de wandel van Christus op aarde bezien, zien wij in alles wat Hij deed of wat Hij zei een heerlijkheid schitteren waarin God Zijn vreugde vond. Alles wat Hij was in de hemel, in de *'schoot van de Vader'*, was Hij ook in deze wereld. Maar Hij heeft *'gehoorzaamheid geleerd'* in de talloze beproevingen die Hem overkwamen. In de hemel had Hij de Vader verheerlijkt door alle dingen te scheppen. Op aarde was Hij de volmaakte Mens en evenzeer het welbehagen van de Vader zoals in de eeuwigheid. Hij kon dan ook zeggen aan het einde van Zijn loopbaan: *'Ik heb U verheerlijkt op de aarde'* (Joh. 17:4).

De Vader drukte tweemaal Zijn voldoening uit, die Hij in Zijn geliefde Zoon had gevonden. De eerste keer, toen Christus begon om Zijn openbare dienst te beginnen, verkondigde God vanuit de hemel: *'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'* (Matt. 3:17). Zoals Hij Hem ook vele eeuwen tevoren al door de profetische Geest had aangekondigd: *'Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft'* (Jes. 42:1).

De tweede keer vond plaats bij de verheerlijking op de heilige berg, waar de Vader zei: *'Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; luister naar Hem!'* (Matt. 17:5). Of de Zoon nu aan het begin van Zijn dienst staat, of dat Hij op de drempel staat van het Koninkrijk, de Vader vindt in Hem steeds Zijn welbehagen. Van het begin tot het einde van Zijn loopbaan was Christus steeds de Man *'door God aan u bevestigd'* (of beproefd; Hand. 2:22), de Mens Die God wilde. God vond in Hem het welbehagen waarvan Hij door Adam en zijn nageslacht was beroofd. We kunnen ons geen grotere tegenstelling voorstellen. Het schepsel was op zo'n wijze tegen de Schepper opgestaan, dat God er berouw over kreeg *'dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het bedroefde Hem in Zijn hart'* (Gen. 6:6). In Christus,

⁴ Uit de Bundel 'Geestelijke liederen': Lied 204; vers 2

de volmaakte Mens, veranderde het berouw van God in welbehagen. Want ondanks alle omstandigheden, moeiten, teleurstellingen, die Hij op Zijn weg ontmoette, heeft de Heer Jezus niet opgehouden de wil van God te doen. Hij heeft de rechten van God gehandhaafd en Hem volkomen verheerlijkt.

De wierook op het graanoffer stelde symbolisch de toewijding van Christus aan God voor. De priester moest alle wierook nemen en die verbranden als een gedenkoffer op het altaar tot een liefelijke reuk voor de Heere (Lev. 2:1-2). De beproevingen die Hij doormaakte en het vuur van het altaar toonden de volmaaktheden van Christus. De liefelijke geur van het reukwerk steeg op voor God. *'Uw oliën zijn heerlijk van geur, Uw Naam is een uitgegoten zalfolie'* (Hoogl. 1:3). De Heer Jezus ondervond met blijdschap de liefde van de Vader. *'Zoals de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijf in Mijn liefde. Als u Mijn geboden bewaart, zult u in Mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van Mijn Vader heb bewaard en in Zijn liefde blijf'* (Joh. 15:9-10). *'Die Mij heeft gezonden, is met Mij; Hij heeft Mij niet alleen gelaten, omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is'* (Joh. 8:29). Hij was Zich elke dag ervan bewust, Zijn welbehagen te zijn. Daarom leefde Hij ook altijd in blijdschap voor Zijn aangezicht.

Van Zijn kant had God er genoeg in getuigenis te geven over de heerlijkheid van Zijn Zoon in vernedering op aarde. Als klein kind gelegd in de kribbe, verkondigden de engelen Zijn lof tegenover de herders. Na Zijn verzoeking door de satan in de woestijn, kwamen de engelen bij Hem en dienden Hem (Matt. 4:11). Op de berg van de verheerlijking zijn Mozes en Elia schijnbaar met dezelfde heerlijkheid bekleed, waarin Hij verscheen. Maar zodra Petrus zegt: *'Laten wij drie tenten opslaan'*, toont God direct de voorrang van Zijn Zoon: *'Deze is Mijn uitverkoren Zoon, luister naar Hem'* (Luk. 9:35). De Vader waakt over de heerlijkheid van Zijn Zoon en zorgt ervoor dat Zijn rechten niet worden miskend. Op het kruis, nadat de mensen Hem hadden overstelpt met smaad en schande, kwam God tussenbeide met kracht: de rotsen scheurden, de aarde beefde, de zon werd verduisterd, het voorhangsel in de tempel scheurde in tweeën van boven naar beneden, en de hoofdman moest uitroepen: *'Waarlijk, Deze was Gods Zoon!'* (Matt. 27:54). Toen Hij in diepe vernedering verkeerde, veracht en verlaten was door de mensen, verdrukt en gekruisigd in zwakheid, zorgde God ervoor te laten zien dat Hij de Zoon van God was (Jes. 53; 2 Kor. 13).

Zo zijn we aan de voet van het kruis gekomen, de plaats waar de toewijding van Christus, Zijn liefde en gehoorzaamheid jegens God het hoogtepunt hebben bereikt. De dood van Christus heeft dan ook in de ogen van God een waarde die ver boven alles uitgaat. Een waarde waarover Christus als volgt spreekt: *'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem'* (Joh. 10:17).

‘Wat het werk aan het kruis boven alles heerlijk maakte, is dat het God verheerlijkte en dat dit werd volbracht door een Mens. God is verheerlijkt in de volmaaktheid en de volheid van Zijn wezen: God Die licht en liefde is, in Zijn heiligheid, in Zijn gerechtigheid, in Zijn majesteit – en dat met betrekking tot de zonde en tot zegen voor alle mensen. Kortom, al Zijn heerlijkheid is openlijk duidelijk gemaakt voor elk oog. Ze is eenmaal geopenbaard op het kruis en blijft zichtbaar gedurende de eeuwigheid. Ja, God is verheerlijkt door Zijn Zoon, Die als Mens onder de goddelozen werd gerekend, dus op de laagste trap van de mensheid werd geplaatst. Het was een verworpen Mens, de Man voor Wie de hemel zich verborg en Die door Zijn God werd verlaten’ (H.R).

Deze verheerlijking van God was het hoogste doel van Christus hier op aarde. Wij zien *‘dat Hij Zijn gezicht vastbesloten wendde om naar Jeruzalem te gaan’* (Luk. 9:51). En toen goddeloze handen Hem vastgrepen, verklaarde Hij tegen Petrus: *‘de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou ik die niet drinken?’* (Joh. 18:11). Alleen God kon de diepte peilen van die toewijding en ten volle de volmaaktheid waarderen van het heilige slachtoffer. Die les leert ons het brandoffer, dat niet alleen uiterlijk zonder gebrek maar ook innerlijk volmaakt moest zijn. Om deze innerlijke volmaaktheid duidelijk te maken, moest de aanbieder het offer in stukken delen, voordat hij het vel afstroopte, en de inwendige delen en de beenderen met water wassen. Op de proef gesteld in Zijn leven en in Zijn toewijding aan God, bleek de Heer Jezus te beantwoorden aan Gods wil, zowel in Zijn gevoelens en gedachten, als in Zijn wandel. Het goddelijke oordeel, afgebeeld door het vuur op het altaar, heeft alles wat Christus was op de proef gesteld. Maar alles in Hem bleek uitmuntend te zijn, een liefelijke reuk voor de Heere (Lev. 1:9).

Al kunnen we niet peilen wat Christus onder het oordeel van God heeft geleden, we kunnen toch Zijn volmaaktheid voor God beschouwen en die aan God voorstellen als een aangename reuk. God alleen kan de Persoon en het werk van Christus op de juiste waarde schatten. Hij alleen kon het kruis ten volle waarderen en de volmaakte toewijding van Christus, zoals die daar tot uitdrukking kwam. ‘Het kruis... bevatte iets dat Gods gedachten alleen konden begrijpen; het bevatte diepten die geen sterveling, geen engel kon peilen; en het sprak met een stem die alleen maar voor het oor van de Vader bestemd was en die zich uitsluitend en rechtstreeks tot Hem richtte’ (C.H.M).

Zo kwamen tot uitdrukking de vurige liefde, de totale verlatenheid en de volmaakte toewijding van Hem, Die Zijn vreugde erin vond Zichzelf door de eeuwige Geest vlekkeloos aan God op te offeren (Hebr. 9:14). Daarom kon Hij ook zeggen: *‘Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt*

gegeven; en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was' (Joh. 17:4-5).

Maar wij moeten de *'omgang maken om het altaar'* (vgl. Ps. 26:6) en ook zien wat Christus was voor Zijn God, toen Hij tot zonde werd gemaakt en in onze plaats het oordeel onderging dat wij hadden verdiend. Hier zien we opnieuw een verborgenheid: de van Godswege lijdende Christus vanwege de zonde, als de Plaatsvervanger voor zondaars. God moest Zijn aangezicht afkeren van Christus en Hem verlaten in de drie uren van duisternis. Toen werd de Heiland geconfronteerd met de gerechtigheid van God en onderging Hij in Zijn heilige ziel de volle omvang van Gods toorn in oordeel over de zonde, volgens de eisen van Zijn heiligheid. *'Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem'* (2 Kor. 5:21).

Bij Zijn komen in de wereld zei Christus: *'Slachtoffer en offerande hebt U niet gewild, maar U hebt Mij een lichaam toebereid; in brandoffers en zondoffers hebt U geen behagen gehad. Toen zei Ik: zie, Ik kom (in de boekrol is over Mij geschreven) om Uw wil te doen, o God!'* (Hebr. 10:5-10). Op het kruis heeft Hij Zichzelf overgegeven aan de slagen van Gods gerechtigheid: *'Uw grimmigheid leunt op mij, U hebt mij neergedrukt door al Uw golven... Uw brandende toorn gaat over mij heen, Uw verschrikkingen doen mij omkomen'* (Ps. 88:8, 17).

Toen onze geliefde Heiland hieraan dacht, riep Hij uit in Gethsémané: *'Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan'*. Maar Zijn onderworpenheid aan de wil van de Vader faalde geen moment. Hij voegde er direct aan toe: *'Maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt'* (Matt. 26:39). Zelfs toen God Zijn aangezicht van het heilige zondoffer afwendde, vond Hij in Hem Zijn bron van blijdschap. Daarvan getuigt het vet, dat bij het zondoffer (evenals het vredeoffer) op het altaar werd verbrand. Het stelde alles voor wat in Christus de vreugde van de Vader uitmaakte: de kracht van Zijn liefde en Zijn gehoorzaamheid tot in de dood. Dit is een diepe verborgenheid. Hij werd tot zonde gemaakt, maar het hart van God vond toch in Hem Zijn welbehagen, ook in de uren van duisternis.

De Heer Jezus werd nooit meer en beter voorgesteld als 'de Heilige van God', dan toen Hij tot zonde gemaakt werd op het vloekhout. 'De afschuwelijkheid van alles, waarmee Hij werd vereenzelvigd op het kruis, diende slechts om des te duidelijker te laten uitkomen dat Hij 'zeer heilig' was. Hoewel Hij de zonde droeg, was Hijzelf zonder zonde. Hoewel Hij de toorn van God onderging, was Hijzelf het welbehagen van de Vader. Hoewel Hij beroofd was van het licht van Gods tegenwoordigheid, was Hijzelf in de schoot van de Vader. Wat een kostbare verborgenheid! Wie zal de onmetelijke diepte daarvan peilen' (C.H.M).

Nu de zonde langs deze weg verzoend is, kan God Zijn voldoening uitspreken en Zijn genade, Zijn vergeving en Zijn barmhartigheid openbaren. God kan Zijn liefde nu bewijzen ten opzichte van elke zondaar, die door het geloof de waarde van dit werk aangrijpt. Wat een oneindige voldoening voor het hart van God! Maar ook, wat een vreugde en vrede voor onze harten!. Inderdaad, door de dood van Christus, zijn we volmaakt vergeven en is God volmaakt verheerlijkt. Gegrond op dit werk, gaan wij zonder geweten van zonden het heilige der heiligen binnen om God de hulde en de aanbidding te brengen. ⁵

U kwam op aard', o Vaders Veeligeliefde,
en U alleen gaf God volkomen de eer;
zijn heiligheid, gerechtigheid en liefde
hebt U aan 't kruis volmaakt verheerlijkt Heer. ⁶

Gekroond met eer en heerlijkheid

Na God volmaakt verheerlijkt te hebben op de aarde en na het volbrengen van het werk dat Hij Hem te doen had gegeven, richtte Christus Zichzelf tot de Vader en zei: *'En nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was'* (Joh. 17:5). Zo zien wij Hem nu gekroond met heerlijkheid en eer (Hebr. 2:9).

Het werk aan het kruis was inderdaad heerlijk:

- de zonden waren verzoend;
- het heil van zondaars was zeker gesteld;
- de satan was krachteloos gemaakt;
- zijn slachtoffers waren bevrijd;
- het voorhangsel was gescheurd, zodat de verlost in vrijheid kunnen verschijnen in de heilige tegenwoordigheid van God.

⁵ Uit de bundel 'Hymnes et cantiques': Lied 14 vers 2; door Adrien Ladrière 1825-1902

⁶ Uit de Bundel 'Geestelijke liederen': Lied 201 vers 2.

De Vader drukte Zijn volmaakte voldoening uit door Zijn geliefde Zoon te verheerlijken. Door Zijn werk was de Heer Jezus waardig als Mens binnen te gaan in de heerlijkheid die Hij van eeuwigheid had gehad als Zoon van de Vader. Door Zijn Zoon zo te verhogen, gaf God een volmaakt getuigenis over de waarde van het kruis. Maar Hij verheerlijkte Hem ook als Zoon des mensen. God zag in Hem de Mens, Die Hij kon verheerlijken met Zijn eigen heerlijkheid, zoals geschreven staat: *'Toch hebt U Hem weinig minder gemaakt dan de engelen en Hem met eer en glorie gekroond. U doet Hem heersen over de werken van Uw handen, U hebt alles onder Zijn voeten gelegd'* (Ps. 8:6-7; Hebr. 2:7-8). 'Nadat Christus de kracht van Gods heiligheid tegen de zonde had ondervonden en gepeild, keerde Hij terug als Mens in het genot van Zijn eigen zegen. Niet alleen als de eeuwige Zoon van God van vóór de grondlegging van de wereld, maar als de Zoon des mensen... Wat ons doet zien hoezeer Hij God had verheerlijkt door dit werk, omdat Hij, de Verlatene, binnentrad in de volheid van het licht zonder wolken' (JND).

Met het oog van het geloof zien wij *'Jezus, Die een weinig minder dan de engelen gemaakt was vanwege het lijden van de dood, met heerlijkheid en eer gekroond'...* *'Die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van de Majesteit in de hemelen'* (Hebr. 2:9; 8:1). Hij is *'opgenomen in heerlijkheid'*, en aan Hem *'is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde'* (1 Tim. 3:16; Matt. 28:18). Hij heeft een naam gekregen boven alle naam. Hij is de Koning van de koningen en de Heer der heren (Fil. 2:9; Openb. 19:16). Hoewel wij nu nog niet zien dat alle dingen aan Hem onderworpen zijn, heeft God Hem gesteld als Hoofd over alle dingen en Hoofd van een nieuwe schepping, waar alles berust op een nieuwe grondslag door Hem (Ef. 1:21, 23; Hebr. 2:8; Openb. 3:14).

'In de heerlijkheid is en blijft Christus eeuwig het voorwerp van de vermakingen van de Vader. Hij is ingegaan in het huis van Zijn Vader, de plaats van de vertrouwelijke, goddelijke liefde. Hij is bekleed met een schitterende heerlijkheid, maar geniet ook de rust van Zijn volmaakte werk, in het volle genot van de liefde en de aanneming van God de Vader. Hij is de hemelen doorgedaan en is als Overwinnaar ontvangen. Hij heeft de gevangenis gevangengenomen en de overheden en machten openlijk tentoongesteld. Begroet door God als Priester naar de orde van Melchizedek tot in eeuwigheid, is Hij binnengeleid in de hemelse gewesten en als Hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is. Zijn huidige positie is die van de hoogste heerlijkheid, verheven boven de hele schepping van God en boven alle naam die genoemd wordt' (J.G.B).

Maar spoedig zal Zijn macht openlijk getoond worden en alle dingen zullen dan daadwerkelijk onder Zijn voeten worden gelegd als de Mensenzoon. Het visioen van Daniël zal dan volledig vervuld worden. *'Ik keek toe in de nachtvisioenen, en zie,*

er kwam met de wolken van de hemel iemand als een Mensenzoon. Hij kwam tot de Oude van dagen en men deed Hem voor Zijn aangezicht naderbij komen. Hem werd gegeven heerschappij, eer en koningschap, en alle volken, natiën en talen moesten Hem vereren. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die Hem niet ontnomen zal worden, en Zijn koningschap zal niet te gronde gaan' (Dan. 7:13-14). 'Opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader' (Fil. 2:10-11). Hij zal in Zijn hand een ijzeren roede nemen, maar het is de scepter van de gerechtigheid, waardoor Hij over de werken van Gods handen zal heersen. Alle dingen zullen dan onder Zijn voeten gelegd zijn (Ps. 8).

In de rijke uitgestrektheid van Zijn heerschappij zullen alle stemmen zich verenigen in de hemel en op de aarde om Zijn grootheid en heerlijkheid te verkondigen. *'In de dagen van die koningen zal de God van de hemel echter een Koninkrijk doen opkomen dat voor eeuwig niet te gronde zal gaan en waarvan de heerschappij niet op een ander volk zal overgaan' (Dan. 2:44). Maar er zal een dag komen, als het vastgestelde doel bereikt is, dat het zal eindigen en Christus het koninkrijk zal overgeven aan God de Vader. 'Dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen zijn aan Hem Die Hem alles onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn' (1 Kor. 15:24-28).*

Het koninklijke gezag in het duizendjarig Rijk zal Hem gegeven worden door God de Vader. *'Hem werd gegeven heerschappij, eer en koningschap' (Dan. 7:14). Als de gehoorzame Dienaar zal Christus in het Vrederijk de wil van de Vader volbrengen, zoals Hij die heeft volbracht in de dag van Zijn vernedering. Als Hij dat werk zal hebben voleindigd, zal Hij de scepter neerleggen en het koninkrijk aan God overgeven. Dan zal de dageraad van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde verschijnen, waarin de Zoon als Mens onderworpen zal zijn aan Hem Die Hem alle dingen had onderworpen. Maar zonder op te houden eeuwig God te zijn over alle dingen, gezegend tot in eeuwigheid, en één met de Vader (Rom. 9:5; Joh. 10:30; 14:11). Als zodanig blijft Hij altijd God te prijzen tot in eeuwigheid.*

Ten slotte

Wij hebben geprobeerd te zien Wie Christus voor God is geweest:

- vóór de tijden van de eeuwen en daarna;
- in Zijn toestand als vernederde en gehoorzame Mens;

- en ten slotte, in de tegenwoordige en de toekomstige heerlijkheid.

In elk van deze opeenvolgende posities houdt Hij niet op het welbehagen te zijn van de Vader. Hij is de Zoon van Zijn liefde, de bron van Zijn vreugde, het voorwerp van Zijn welbehagen, eeuwig één met Hem. Laat de beschouwing van deze goddelijke relaties ons meer mogen bezighouden. Laten we inderdaad niet vergeten dat de waarde die Christus in Gods oog heeft, de maatstaf is van onze eigen positie voor God. Het gaat om de hemelse heerlijkheid met Christus. *'U hebt hen liefgehad zoals U Mij hebt liefgehad'* (Joh. 17:23). Laten wij dus vurig wensen de gedachten van God over Zijn Zoon verwerkelijkt te zien in ons dagelijks leven, zodat onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3). Genieten van de Vader, zoals de Zoon. Genieten van de Zoon, zoals de Vader. Dat zal ons doen roepen met steeds diepere overtuiging: *'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave'* (2 Kor. 9:15). Onze aanbidding zal hoger en rijker van inhoud worden, in plaats van ons te beperken tot wat Christus voor onszelf gedaan heeft. Wij zullen ons meer gedrongen voelen in onze lof en dank te vermelden Wie Hij is geweest en wat Hij heeft volbracht voor Zijn God en Vader.

Gedurende de zeven dagen van het feest van de ongezuurde broden, moest men dagelijks tien brandoffers en één enkel zondoffer offeren (Num. 28:16-25). Maar wij hebben vaak de neiging dit om te draaien. Laten we ervoor zorgen aan God 'op de vastgestelde tijd' Zijn offer, Zijn brood – het vuuroffer met een welriekende reuk – voor te stellen. Het brandoffer bleef de hele nacht op het altaar, waar het vuur onophoudelijk brandde. Hoe kostbaar is het voor het hart van God de Vader te zien dat er gelovigen zijn in deze wereld vol duisternis, die met Hem het welbehagen delen dat Hij in de Persoon en het werk van Zijn Zoon vindt.

'Kom, loof de Heere, alle dienaren van de Heere, u die nacht aan nacht in het huis van de Heere staat. Hef uw handen op naar het heiligdom en loof de Heere' (Ps. 134:1-2).

Bron: Le Messenger Evangélique 1969-161; Titel: Le Saint de Dieu

